

сифікаційні товариства, визначені Кабінетом Міністрів України; Інспекцію з питань підготовки та дипломування моряків. Отже, оновленим законодавством України передбачено достатнє коло організаційно-правових способів забезпечення належного надання публічних послуг. Утворення ж нових механізмів забезпечення належного надання публічних послуг й удосконалення наявних є позитивною тенденцією у вітчизняній адміністративній практиці. Рівень якості публічних послуг в сучасній Україні вимагає не лише збереження у повному обсязі контрольної, наглядової, контрольно-наглядової діяльності державних (муніципальних) органів влади, але й надання такій діяльності динамічності й покращання ефективності. Звичайно така динаміка не повинна призводити лише до тотального посилення контролю й нагляду, а передусім сприяти розвитку аналітичної й профілактичної функцій означених видів діяльності, що дозволить виявляти як недоліки надання різних публічних послуг, так і позитивні тенденції з їх надання, а також причини, що породжують такі тенденції, прогнозувати результати й застосовувати заходи щодо попередження помилок, порушень, зловживань посадовими особами, а також попередження настання негативних наслідків.

Література

1. Про прокуратуру : Закон України від 5 листопада 1991 року № 1789-ХІІ // Голос України від 11.12.1991.
2. Про страхування : Закон України від 07.03.1996 № 85/96-ВР // Голос України від 11.04.1996.
3. Про громадянство України : Закон України від 18 січня 2001 року № 2235-ІІІ // Голос України від 06.03.2001. – № 42.
4. Про Національний банк України : Закон України від 20 травня 1999 року № 679-ХІV // Голос України від 22.06.1999.
5. Про банки і банківську діяльність: Закон України від 07.12.2000 № 2121-ІІІ // Урядовий кур'єр від 17.01.2001. – № 8.

Богацька Ю.В.,
студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Юринець Ю.Л., к.ю.н.

ДО ПИТАННЯ ПРО ПРОБЛЕМИ І ПРІОРИТЕТИ СУЧАСНОЇ ЮРИДИЧНОЇ НАУКИ

Необхідність творчого і послідовного осмислення перетворень, які відбуваються у посттоталітарному суспільстві, більш глибокого пізнання сучасних процесів економічних і соціальних перетворень, динаміки державно-правових явищ є нагальною потребою часу.

У визначенні шляхів становлення і розвитку України як суверенної демократичної, соціальної, правової держави, а також у формуванні громадянського суспільства велика роль належить юридичній науці, головне призначення якої полягає у дослідженні державно-правових проблем і виробленні пропозицій із удосконалення правового регулювання суспільних відносин.

Сучасна українська юридична наука є продуктом тривалого процесу становлення і розвитку, що обумовлено складним характером державно-правового будівництва в Україні. Якісно новий етап у розвитку юридичної науки настав із проголошенням незалежності України, коли на неї зменшився ідеологічний тиск та відкрилися сприятливі умови для її розвитку.

Однак, сучасний стан юридичної науки залишає бажати кращого. Оскільки зміни в усіх сферах соціального життя здійснюються державою та суспільством шляхом правового регулювання суспільних відносин, то все це свідчить, що без піднесення авторитету та ролі правової науки неможливо розв'язати складні завдання перехідного періоду [1, с. 63].

Ознаки кризи правопорядку в Україні сьогодні очевидні. Існують різні думки з приводу того, "хто винен?" у цьому і "що робити?", аби забезпечити правопорядок в Україні. Для того щоб відповісти на ці запитання, варто згадати відомий афоризм філософа Г. Гегеля: "Кожен народ має той уряд, на який він заслуговує". Перефразовуючи цей афоризм, можна сказати: "Кожен народ має той правопорядок, на який він заслуговує". Тепер залишається вияснити, що треба робити аби заслужити

кращий правопорядок, який є основою нормального життя людей у суспільстві, їхнього добробуту [2, с. 188].

Отже, перед юридичною наукою постає виконання таких основних завдань: розвивати і поглиблювати розуміння державно-правових явищ; розробляти рекомендації для влади щодо створення і застосування нових законів та проведення раціональної юридичної політики в державі; підвищувати правову культуру населення через проведення довгострокових термінових заходів освітнього, інформаційного, аналітичного характеру.

Нагальними залишаються проблеми становлення та розвитку сучасної правової системи України, вдосконалення законодавства на засадах демократії, Науці конституційного права остаточно слід визначитися із правовою природою і юридичною силою актів Конституційного Суду України. Тому упорядкування самої правової системи держави спонукає науковців приділяти більше уваги питанням системи та систематизації нормативно-правових актів України.

Головними напрямками розвитку науки конституційно-правової спрямованості має стати вирішення наступних проблем: втілення у політико-правову практику принципу верховенства права, Конституції України та її законів, реалізації конституційних принципів щодо визнання людини найвищою соціальною цінністю, народного суверенітету, поділу влади, ідеологічної, політичної багатоманітності, безпосередньої реалізації конституційних норм. З огляду на це, юридична наука передусім повинна визначити оптимальні параметри державної влади і місцевого самоврядування в Україні [1, с. 63].

Розвиток ринкових засад в економічному секторі суспільства потребує глобальних структурних перетворень у регулюванні відносин, що виникають на національному економічному ринку. За умови зростання інфляції, нестабільної економіки є цілком виправданим і доцільним розвиток підприємницького законодавства шляхом створення норм, що закріплюють принципові засади в межах галузевих кодифікованих актів, а також у законодавчих актах інтеграційного характеру, що утворили окрему комплексну галузь законодавства [1, с. 64]. Завдяки теоретичному опануванню системи державотворчого процесу формуються нові знання про співвідношення права і моралі, політики і ідеології державотворення. Вчені дійшли висновку, що без розвитку правової ідеології, без захисту суспільної моралі досягти успіху у державотворенні неможливо.

Незважаючи на прийняття численних нормативно-правових актів, не зменшується кількість законодавчих прогалин. Це є ознакою некомпетентної діяльності законодавчих органів, неспроможністю законодавця відобразити у них всю різноманітність життєвих ситуацій, які вимагають регулювання і невміння передбачити появу нових життєвих ситуацій у результаті постійного розвитку суспільних відносин.

І, нарешті, ще чекають свого вирішення такі важливі наукові новації, що виникли через періодичні "тупикові" процеси у Верховній Раді України, в якій з'явилися свої незрозумілі схеми прийняття рішень, утворилися невинуваті комплексні "пакети" нормативно-правових актів, практика внесення змін без урахування зворотної дії нормативно-правових актів. Безумовно, саме тому дуже актуальною є проблема дії права, методології юридичного пізнання законотворчого процесу, виконання порівняльно-правових досліджень.

Підсумовуючи сказане, можна зробити висновок, що коли в Україні почне розвиватися нова, правова культура, тоді ж почне формуватися в прогресивний правопорядок, наблизений до європейських країн. Бо існує така закономірність: яка правова культура людей – такий і правопорядок вони матимуть [2, с. 194]. Юридичне наукове пізнання, безумовно, буде рухатися разом із вдосконаленням людини в її інтелектуальній неповторності, суспільному оточенні та правовому вимірі.

Література

1. Мурашин О. Сучасна юридична наука: проблеми і пріоритети / О. Мурашин // Підприємництво, господарство і право. – 2001. – № 1. – С. 62-64.
2. Костенко О. Юридична освіта і правове виховання як засоби забезпечення правопорядку (щодо юридичної освіти "соціально-натуралістичного" типу) / О. Костенко // Право України. – 2011. – № 1. – С. 187-194.